

[Økonomiministeren]

getter som helhed, idet besparelserne ved lavere lønudgifter og lavere priser på køb af varer og tjenesteydelser vil overstige det skatte- og afgiftsprovenutab, der følger af lavere indkomststigninger og lavere forbrugsstigning (målt i løbende priser). Budgetforbedringen (netto) som følge af disse forhold vil imidlertid på kort sigt blive mere end opvejet af den budgetforringelse, der resulterer af skattelettelsen. Først efterhånden vil virkningerne af den øgede økonomiske aktivitet og beskæftigelse slå positivt igennem på de offentlige budgetter, først og fremmest i form af sparede udgifter til arbejdsløshedsunderstøttelse. Det er imidlertid heller ikke her sandsynligt, at forbedringen gennem de følgende år vil være større, end at den godt og vel opvejer forringelsen i det første år.

3. Opsummeret må man således vente følgende resultater, når virkningerne er slået fuldt igennem i løbet af tre-fire år: En beskæftigelsesstigning af samme omfang som anslået af Industrirådet og stort set ingen ændring af stillingen på hverken betalingsbalancen eller de offentlige budgetter. I modsætning hertil skønner Industrirådet en klar forbedring også på disse områder.

4. De foregående vurderinger bygger på forholdsvis moderate indgreb i lønudviklingen – en løndæmpning på knap 3 pct. – og en kompenserende skattelempelse, som under forudsætning af, at ca. 2 mill. lønmodtagere kan udnytte det ekstra fradrag fuldt ud, indebærer et umiddelbart provenutab af størrelsesordenen 2 mia kr. Hvis man som i begrundelsen til spørgsmålet tænker sig et indgreb af et væsentligt større omfang, er en mere præcis vurdering ikke mulig. Ved så omfattende indgreb som en løndæmpning på 10.000 kr. og en tilsvarende skattelempelse må det antages, at en række af de traditionelle økonomiske sammenhænge ændres så markant, at en kvantitativ vurdering alene vil afspejle vilkårligt valgte forudsætninger på næsten alle områder i en eventuel modelberegning. F. eks. vil en løndæmpning på 10.000 kr. således forudsætte et egentligt fald i lønniveauet, og i hvilket omfang dette vil påvirke prisforløbet, har man ingen sikre holdepunkter for at vurdere.

Får så vidt angår forslaget om alternativt at forhøje personfradraget i stedet for alene lønmodtagerfradraget, skal det anføres, at en sådan forhøjelse, hvis den forstås som en

forhøjelse af personfradraget med 2.500 kr., vil betyde et større umiddelbart provenutab. Denne større finanspolitiske lempelse må alt andet lige forventes at resultere i en noget større beskæftigelsesforøgelse, en ringere betalingsbalancestilling samt en svagere stilling på de offentlige budgetter end anført foran.

Til *indenrigsministeren* (18/4 79) af:

Askjær Jørgensen (FP):

»Agter ministeren på foranledning af restriktionerne over for erhvervslivet med de af handelsministeren indførte hastighedsbegrænsninger af retfærdighedshensyn dels at stoppe kommunernes etablering af nye svømmehaller, dels at indføre forbud mod højere badevandstemperatur i offentlige bade end 19° C?«

(Spm. nr. 841).

Begrundelse.

Det må være oplagt, når erhvervslivet, altså den produktion, der skal finansiere bl. a. offentlige svømmebade, får pålagt dyre begrænsninger i form af mere køretid og derved behøver flere biler til den foreliggende transportopgave, at luksusprægede foreteelser som offentlige svømmehaller også får pålagt indskrænkninger.

Generelt burde det vel overvejes, om etablering af flere offentlige svømmehaller i det hele taget er betimelig, hvis energisituationen er således, som det fremgår af handelsministerens redegørelse af 29. marts 1979.

Besvarelse (24/4 79):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Som følge af den forsyningsmæssige situation på olieområdet har regeringen iværksat foranstaltninger til nedbringelse af energiforbruget. Foranstaltningerne vedrører begrænsning af forbruget af brændstof til motorkøretøjer gennem nedsættelse af den maksimalt tilladte hastighed, jfr. handelsministeriets bekendtgørelse nr. 79 af 9. marts 1979, begrænsning af elforbruget, jfr. handelsministeriets bekendtgørelse nr. 125 af 21. marts 1979, samt bestemmelser vedrørende rumtemperaturen i statslige, amtskommunale og kommunale lokaler, jfr. handelsministeriets bekendtgørelse nr. 126 af 21. marts 1979.